

Grondwettelijk Hof

**Arrest nr. 94/2026
van 10 september 2026
Rolnummer : 8477**

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 330, § 1, vierde lid, van het oud Burgerlijk Wetboek, gesteld door de familierechtbank van de Rechtbank van eerste aanleg te Luik, afdeling Luik.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters Pierre Nihoul en Joséphine Moerman, en de rechters Sabine de Bethune, Emmanuelle Bribosia, Willem Verrijdt, Kattrin Jadin en Frank Flerackers, bijgestaan door griffier Nicolas Dupont, onder voorzitterschap van voorzitter Pierre Nihoul,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij vonnis van 25 april 2025, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 15 mei 2025, heeft de familierechtbank van de Rechtbank van eerste aanleg te Luik, afdeling Luik, de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 330, § 1, vierde lid, van het oud Burgerlijk Wetboek de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre het van dien aard is de erkenner aan wiens toestemming een gebrek kleefde door geweld dat voortduurde na de termijn van één jaar die dat artikel aan hem toekent om een vordering in te stellen tot betwisting van de erkenning waartoe hij is overgegaan, een effectief recht om die erkenning te betwisten, te ontzeggen ? ».

De Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Sébastien Depré en mr. Alice Collin, advocaten bij de balie te Brussel, heeft een memorie ingediend.

Bij beschikking van 3 juni 2026 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers Emmanuelle Bribosia en Frank Flerackers te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen was, dat geen terechtzitting zou worden gehouden, tenzij de Ministerraad binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek om te worden

gehoord, zou hebben ingediend, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten na die termijn zouden worden gesloten en de zaak in beraad zou worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

K.A. en A.I., die elkaar in augustus 2021 hebben ontmoet, kopen in februari 2023 samen een onroerend goed aan dat zij op 2 maart 2023 betrekken. Op 8 mei van hetzelfde jaar erkent K.A. het vaderschap jegens L., de dochter van A.I., van wie hij niet de biologische vader is. Het paar huwt op 20 mei 2023. Op 17 januari 2024 wordt K.A. opgenomen in het ziekenhuis ingevolge een zelfmoordpoging. Op 25 september 2024 scheidt K.A. van A.I. en verlaat hij de echtelijke woning. In oktober 2024 worden slagen door A.I. toegebracht aan K.A. en later vastgesteld door de politie. De echtscheiding, die op 24 oktober 2024 door K.A. wordt gevorderd, wordt uitgesproken bij vonnis op 19 maart 2025. K.A. stelt een vordering in tot vernietiging van de erkenning van het vaderschap voor de Rechtbank van eerste aanleg te Luik, afdeling Luik, het verwijzende rechtscollege, wegens wilsgebrek door geweld.

Aangezien het vaststelt dat er een reeks ernstige, precieze en overeenstemmende vermoedens bestaan om te besluiten tot het bestaan van een onrechtmatige dwang die door A.I. op K.A. is uitgeoefend op het ogenblik van de erkenning van het vaderschap, maar dat artikel 330, § 1, vierde lid, van het oud Burgerlijk Wetboek, dat van toepassing is in de aan het verwijzende rechtscollege voorgelegde zaak, voorziet in een termijn van één jaar vanaf de ontdekking van het feit dat de eiser niet de vader is, en ook vaststelt dat die termijn te dezen dus is verstreken terwijl de situatie van geweld nog niet had opgehouden te bestaan, stelt het verwijzende rechtscollege het Hof de hiervoor weergegeven prejudiciële vraag.

III. *In rechte*

- A -

De Ministerraad brengt allereerst in herinnering dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is en moet worden verzoend met het belang van de stabiliteit van de gezinnen, met dien verstande dat de wetgever daartoe over een ruime beoordelingsvrijheid beschikt. De Ministerraad voert aan dat de termijn van één jaar om een erkenning van het vaderschap te betwisten, een redelijke beperking uitmaakt.

Te dezen is de Ministerraad evenwel van mening dat het verwijzende rechtscollege de in het geding zijnde bepaling kan interpreteren op een wijze die geen enkel verschil in behandeling doet ontstaan. Aldus, aangezien het aan de rechter staat om het aanvangspunt van de verjaringstermijn *de facto* te bepalen, is het mogelijk dat die laatste, gelet op de elementen van de zaak, vaststelt dat de eiser in betwisting van de erkenning van het vaderschap zich in een zodanige situatie bevond dat hij in werkelijkheid niet bij machte was om zijn rechtsvordering tijdig in te stellen, zodat de termijn niet is ingegaan op het ogenblik dat hij heeft ontdekt dat hij niet de vader van het kind was. Bijgevolg schendt de in het geding zijnde bepaling, in die interpretatie, de in de prejudiciële vraag bedoelde referentienormen niet.

- B -

B.1.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de in artikel 330, § 1, vierde lid, van het oud Burgerlijk Wetboek vervatte regel volgens welke de vordering tot betwisting van de vaderlijke erkenning ingesteld door de man die het kind heeft erkend, enkel ontvankelijk is indien zij wordt ingesteld binnen één jaar na de ontdekking van het feit dat hij niet de vader is.

B.1.2. Artikel 330, § 1, van het oud Burgerlijk Wetboek bepaalt :

« Tenzij het kind bezit van staat heeft ten aanzien van degene die het heeft erkend, kan de erkenning van het moederschap worden betwist voor de familierechtbank door de vader, het kind, de vrouw die het kind heeft erkend en de vrouw die het moederschap van het kind opeist. Tenzij het kind bezit van staat heeft ten aanzien van degene die het heeft erkend, kan de erkenning van het vaderschap worden betwist voor de familierechtbank door de moeder, het kind, de man die het kind heeft erkend, de man die het vaderschap van het kind opeist en de vrouw die het meemoederschap van het kind opeist.

De erkenner en zij die de voorafgaande, in artikel 329*bis* vereiste of bedoelde toestemmingen hebben gegeven, zijn echter alleen gerechtigd de erkenning te betwisten, indien zij bewijzen dat aan hun toestemming een gebrek kleefde.

De erkenning kan niet worden betwist door hen die partij zijn geweest bij de beslissing waarbij de erkenning is toegestaan overeenkomstig artikel 329*bis*, of bij de beslissing waarbij de krachtens dat artikel gevorderde vernietiging is afgewezen.

De vordering van de vader, de moeder of de persoon die het kind erkend heeft, moet worden ingesteld binnen een jaar na de ontdekking van het feit dat de persoon die het kind erkend heeft, niet de vader of de moeder is; die van de persoon die het vaderschap of moederschap opeist moet worden ingesteld binnen een jaar na de ontdekking van het feit dat hij of zij de vader of de moeder van het kind is, of binnen een jaar nadat hij of zij kennis heeft genomen van de erkenning, indien deze plaatsvindt na de ontdekking van het feit dat hij of zij de vader of de moeder van het kind is; die van het kind moet op zijn vroegst worden ingesteld op de dag waarop het de leeftijd van twaalf jaar heeft bereikt en moet uiterlijk worden ingesteld op de dag waarop het de leeftijd van tweeëntwintig jaar heeft bereikt of binnen een jaar na het ontdekken van het feit dat de persoon die het erkend heeft noch zijn vader, noch zijn moeder is. De vordering van de vrouw die het meemoederschap van het kind opeist, moet worden ingesteld binnen een jaar na de ontdekking van het feit dat zij overeenkomstig artikel 7 van de wet van 6 juli 2007 betreffende de medisch begeleide voortplanting en de bestemming van de overtallige embryo's en de gameten heeft toegestemd in de verwekking en de verwekking hiervan het gevolg kan zijn, of binnen een jaar nadat zij kennis heeft genomen van de erkenning, indien deze plaatsvindt na de ontdekking van het feit dat zij de meemoeder van het kind is ».

B.1.3. Artikel 330 van het oud Burgerlijk Wetboek regelt de betwisting van de moederlijke en de vaderlijke erkenning. Het bepaalt welke de vorderingsgerechtigden zijn en welke

termijnen op hen van toepassing zullen zijn. De betwisting van de vaderlijke erkenning kan uitgaan van de moeder, het kind, de man die het kind heeft erkend, de man die het vaderschap van het kind opeist en de vrouw die het meemoederschap van het kind opeist (§ 1, eerste lid, tweede zin).

De ontvankelijkheid van de vordering tot betwisting van de vaderlijke erkenning is evenwel onderworpen aan twee voorwaarden. De vordering is, voor alle vorderingsgerechtigden, onontvankelijk wanneer het kind bezit van staat heeft ten aanzien van degene die het heeft erkend (*ibid.*). Ze is tevens onontvankelijk – voor de erkenner en voor de personen die in de erkenning hebben toegestemd overeenkomstig artikel 329*bis* van het oud Burgerlijk Wetboek – wanneer zij niet bewijzen dat aan hun toestemming een gebrek kleefde (§ 1, tweede lid).

B.2. Aan het Hof wordt een vraag gesteld over de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepaling met de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Uit de verwijzingsbeslissing blijkt dat, te dezen, enerzijds, de houder van de vordering tot betwisting steeds heeft geweten dat hij niet de vader van het erkende kind was, en, anderzijds, dat er een onrechtmatige dwang bestond die op het ogenblik van de erkenning op hem werd uitgeoefend, en dat die situatie van geweld pas na het verstrijken van de in de in het geding zijnde bepaling vastgelegde termijn van één jaar heeft opgehouden te bestaan. Het Hof beperkt zijn onderzoek tot die situatie.

B.3.1. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet waarborgen het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dat beginsel verzet zich overigens ertegen dat categorieën van personen die zich ten aanzien van de betwiste maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende

beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.3.2. Artikel 22 van de Grondwet bepaalt :

« Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht ».

B.3.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

« 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

De Grondwetgever heeft gestreefd naar een zo groot mogelijke concordantie tussen artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (*Parl. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 997/5, p. 2).

De draagwijdte van dat artikel 8 is analoog aan die van de voormelde grondwetsbepaling, zodat de waarborgen die beide bepalingen bieden, een onlosmakelijk geheel vormen.

B.4.1. Het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven, zoals het door de voormelde bepalingen wordt gewaarborgd, beoogt in wezen de personen te beschermen tegen inmengingen in hun privéleven en hun gezinsleven.

Artikel 22, eerste lid, van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens sluiten een overheidsinmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet uit, maar vereisen dat die inmenging wordt toegestaan door een

voldoende precieze wettelijke bepaling, dat zij een wettig doel nastreeft en dat zij noodzakelijk is in een democratische samenleving. Die bepalingen houden voor de overheid bovendien de positieve verplichting in om maatregelen te nemen die een daadwerkelijke eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven verzekeren, zelfs in de sfeer van de onderlinge verhoudingen tussen personen (EHRM, 27 oktober 1994, *Kroon e.a. t. Nederland*, ECLI:CE:ECHR:1994:1027JUD001853591, § 31; grote kamer, 12 november 2013, *Söderman t. Zweden*, ECLI:CE:ECHR:2013:1112JUD000578608, § 78; grote kamer, 17 januari 2023, *Fedotova e.a. t. Rusland*, ECLI:CE:ECHR:2023:0117JUD004079210, § 152).

B.4.2. De procedures met betrekking tot het vaststellen of betwisten van de vaderlijke afstamming raken het privéleven omdat de materie van de afstamming belangrijke aspecten van iemands persoonlijke identiteit omvat (EHRM, 12 februari 2013, *Krisztián Barnabás Tóth t. Hongarije*, ECLI:CE:ECHR:2013:0212JUD004849406, § 28; 10 oktober 2023, *I.V. t. Estland*, ECLI:CE:ECHR:2023:1010JUD003703121, §§ 73-74; 9 oktober 2025, *A.W. t. Polen*, ECLI:CE:ECHR:2025:1009JUD000130721, § 98).

De in het geding zijnde regeling voor het betwisten van de erkenning van het vaderschap valt derhalve onder de toepassing van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.4.3. De wetgever beschikt bij de uitwerking van een regeling die een overheidsinmenging in het privéleven inhoudt, over een beoordelingsvrijheid om rekening te houden met een billijk evenwicht tussen de tegenstrijdige belangen van de persoon en de samenleving in haar geheel (EHRM, 26 mei 1994, *Keegan t. Ierland*, ECLI:CE:ECHR:1994:0526JUD001696990, § 49; 27 oktober 1994, *Kroon e.a. t. Nederland*, voormeld, § 31; grote kamer, 14 december 2023, *Humpert e.a. t. Duitsland*, ECLI:CE:ECHR:2023:1214JUD005943318, § 115).

Die beoordelingsvrijheid van de wetgever is evenwel niet onbegrensd : om te oordelen of een wettelijke regeling verenigbaar is met het recht op eerbiediging van het privéleven, moet worden nagegaan of de wetgever een billijk evenwicht heeft gevonden tussen alle rechten en belangen die in het geding zijn. Zulks vereist dat de wetgever niet alleen een afweging maakt tussen de belangen van de persoon tegenover die van de samenleving in haar geheel, maar tevens tussen de tegenstrijdige belangen van de betrokken personen (EHRM, 6 juli 2010,

Backlund t. Finland, ECLI:CE:ECHR:2010:0706JUD003649805, § 46; grote kamer, 10 september 2019, *Strand Lobben e.a. t. Noorwegen*, ECLI:CE:ECHR:2019:0910JUD003728313, § 203; grote kamer, 9 juli 2021, *M.A. t. Denemarken*, ECLI:CE:ECHR:2021:0709JUD000669718, § 145).

Bij het uitwerken van een wettelijke regeling inzake afstamming dient de wetgever de bevoegde overheden in beginsel de mogelijkheid te bieden om *in concreto* een afweging te maken tussen de belangen van de verschillende betrokken personen, op gevaar af anders een maatregel te nemen die niet evenredig zou zijn met de nagestreefde wettige doelstellingen.

B.5. Het Hof heeft reeds herhaalde malen de grondwettigheid onderzocht van de termijn van één jaar die is bedoeld in artikel 330, § 1, vierde lid, van het oud Burgerlijk Wetboek (zie onder meer de arresten nrs. 139/2013, ECLI:BE:GHCC:2013:ARR.139, 165/2013, ECLI:BE:GHCC:2013:ARR.165, 139/2014, ECLI:BE:GHCC:2014:ARR.139, 77/2016, ECLI:BE:GHCC:2016:ARR.077, en 161/2016, ECLI:BE:GHCC:2016:ARR.161).

Het Hof heeft met name geoordeeld dat de in het geding zijnde bepaling, in het geval waarin de betrokkene een kind erkent in de wetenschap dat er tussen hen geen biologische band bestaat, de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, niet schendt in zoverre zij bepaalt dat de erkenner alleen gerechtigd is de erkenning te betwisten indien hij bewijst dat aan zijn toestemming een gebrek kleefde (arrest nr. 139/2014 van 25 september 2014, voormeld). Het Hof heeft immers geoordeeld dat de wetgever rekening ermee vermocht te houden dat de erkenner vrij en weloverwogen heeft gehandeld (*ibid.*, B.30.5).

In de arresten die het Hof ter zake heeft gewezen, hadden de beoogde situaties betrekking op een wilsgebrek met betrekking tot een dwaling. Te dezen vloeit het aangevoerde wilsgebrek voort uit dwang als gevolg van het geweld dat tegen de erkenner is gepleegd.

B.6.1. Het begrip « wilsgebrek » in het burgerlijk recht houdt verband met het begrip « wil », dat een van de essentiële voorwaarden voor elke rechtshandeling vormt. In het contractenrecht wordt dat begrip thans vastgelegd in artikel 5.33, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek, dat bepaalt dat « geen toestemming [...] geldig [is] wanneer zij het gevolg is van dwaling, bedrog, geweld of misbruik van omstandigheden, voor zover het wilsgebrek

doorslaggevend is ». Wat geweld betreft, bepaalt artikel 5.36 van het Burgerlijk Wetboek dat het « alleen dan een nietigheidsgrond [is] indien een partij een contract sluit onder onrechtmatige dwang van haar medecontractant die haar doet vrezen voor een aanzienlijke aantasting van de fysieke of morele integriteit of het vermogen van die partij of van haar naasten ». In artikel 5.60, eerste lid, tweede zin, van het Burgerlijk Wetboek wordt het aanvangspunt van de verjaring van de vordering tot nietigheid wegens wilsgebrek vastgesteld. Het bepaalt dat « aldus [...], naargelang het geval, de onbekwaamheid, het wilsgebrek of de bestaansreden van de bescherming geboden door de geschonden regel van dwingend recht, opgehouden [moet] hebben te bestaan ».

B.6.2. Bij gebrek aan precisering over de in de in het geding zijnde bepaling bedoelde soorten van wilsgebreken kan worden geconcludeerd dat de wetgever heeft willen verwijzen naar het voormelde gemeen recht. Bovendien maakt niets het mogelijk te besluiten dat de wetgever, met de woorden « indien zij bewijzen dat aan hun toestemming een gebrek kleefde », het gebrek geweld heeft willen uitsluiten van het toepassingsgebied van de vordering tot betwisting van de erkenning van het vaderschap.

B.7. De in het geding zijnde bepaling doet een identieke behandeling ontstaan van, enerzijds, de erkenner die bewijst dat aan zijn toestemming een gebrek kleefde door een element met betrekking tot de biologische werkelijkheid van zijn afstamming met het erkende kind en, anderzijds, de erkenner die bewijst dat aan zijn toestemming een gebrek kleefde door het geweld dat te zijnen aanzien is gepleegd, wat betreft het aanvangspunt van de termijn binnen welke de vordering tot betwisting van de erkenning van vaderschap moet worden ingesteld, terwijl zij zich, wat betreft de aard van het gebrek dat aan hun toestemming kleeft, in verschillende situaties bevinden.

B.8. De aard van het wilsgebrek vormt een objectief criterium.

B.9.1. In de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde bepaling wordt geen andere situatie van een wilsgebrek vermeld dan die met betrekking tot de biologische werkelijkheid van de afstamming van de erkenner ten aanzien van het erkende kind. De problematiek werd evenwel opgeworpen door een deskundige in de Senaatscommissie voor de Justitie :

« Enkel de erkennende man. Hij moet voortaan zijn vordering tot nietigverklaring instellen binnen het jaar na de ontdekking van het feit dat hij niet de biologische vader is (artikel 330, § 1, [4de lid] B.W. in het wetsontwerp).

Deze tekst bevat een lacune ingeval het wilsgebrek geweld is : het is niet noodzakelijk zo dat een jaar na de ontdekking van het feit dat hij niet de biologische vader is, het geweld op de erkenner verdwenen is (bijvoorbeeld in geval van chantage).

In geval van dwaling of bedrog is die termijn redelijk, maar in geval van geweld zou het aangewezen zijn de termijn pas te doen ingaan vanaf de dag waarop het geweld heeft opgehouden (*cf.* in het gemene recht artikel 1304, 1e lid B.W.) » (*Parl. St.*, Senaat, 2005-2006, nr. 3-1402/7, pp. 68-69).

Op die opmerking werd niet ingegaan en zij heeft niet het voorwerp uitgemaakt van enig amendement op het wetsontwerp.

B.9.2. In tegenstelling tot wat de Ministerraad aanvoert, kunnen de woorden « binnen een jaar na de ontdekking van het feit dat de persoon die het kind erkend heeft, niet de vader [...] is » niet op zodanige wijze worden geïnterpreteerd dat de termijn pas ingaat wanneer de situatie van geweld ophoudt te bestaan, zonder afbreuk te doen aan de duidelijke tekst van de in het geding zijnde bepaling.

B.9.3. Uit het stilzwijgen van de parlementaire voorbereiding blijkt dat de in B.7 bedoelde identieke behandeling niet werd verantwoord. Echter, hoewel het aanvangspunt van de termijn van één jaar om een erkenning te betwisten die is aangetast door een wilsgebrek, zijnde het moment waarop de biologische werkelijkheid aan het licht komt, coherent is met de hypothese van een wilsgebrek dat verband houdt met een dwaling, houdt het geen rekening met de hypothese van een wilsgebrek als gevolg van geweld, wilsgebrek dat niet verdwijnt op het moment van de ontdekking van de biologische werkelijkheid, maar wel op het moment dat de door het geweld veroorzaakte dwang ophoudt. Bovendien wordt niet ingezien in welk opzicht het belang van het kind, de rust der families en de rechtszekerheid van de familiale banden zouden kunnen verantwoorden dat de erkenner van het vaderschap die bewijst dat aan zijn toestemming een gebrek kleefde door het geweld dat te zijnen aanzien is gepleegd, wordt uitgesloten van de vordering tot betwisting van de erkenning van zijn vaderschap. Integendeel, die uitsluiting ontzegt de rechter de mogelijkheid om de grond van de betwisting van de erkenning van het vaderschap te onderzoeken en om *in concreto* een afweging te maken tussen de belangen van de verschillende betrokken personen.

B.10. Om die redenen schendt de in B.7 bedoelde identieke behandeling de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van mens.

B.11.1. Die ongrondwettigheid vloeit evenwel niet voort uit de in het geding zijnde bepaling, maar uit het ontbreken, in artikel 330, § 1, vierde lid, van het oud Burgerlijk Wetboek, van een bepaling die gelijkwaardig is aan artikel 5.60, eerste lid, tweede zin, van het Burgerlijk Wetboek.

B.11.2. Aangezien de vaststelling van die lacune is uitgedrukt in voldoende nauwkeurige en volledige bewoordingen, staat het aan het verwijzende rechtscollège om een einde te maken aan de vastgestelde ongrondwettigheid door artikel 5.60, eerste lid, tweede zin, van het Burgerlijk Wetboek naar analogie toe te passen.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Het ontbreken, in artikel 330, § 1, vierde lid, van het oud Burgerlijk Wetboek, van een bepaling die gelijkwaardig is aan artikel 5.60, eerste lid, tweede zin, van het Burgerlijk Wetboek, schendt de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 10 september 2026.

De griffier,

De voorzitter,

Nicolas Dupont

Pierre Nihoul